

FILM

Leto I. Ljubljana marec 1940 št. 9. – 10.

Velefilm »MARIA ILONA«, ki smo ga nedavno videli v Ljubljani je vzbudil veliko pozornost.

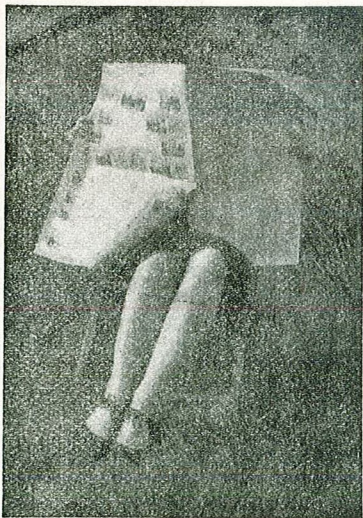
Foto: Terra

PAULA WESSELY

odlična karakterna igralka ima v tem filmu naslovno vlogo

Nekaj važnih nasvetov

OSTATI LEPA IN MLADA...

Dobra frizura je pol uspeha

Vprašajmo kako našo čitateljico zakaj zahaja v kino. Naravno radi filma, igre — bo odgovorila. V resnici pa je njeno zanimanje prav tolikšno, kako je izgledala in kakšne obleke je nosila glavna predstavljalca; kako ji je pristojala nova frizura. Seveda ta nova dražestna frizura! Prav zapeljiva. »Moram jo poskusiti,« si misli in morda že naslednje jutro pride k svojemu frizerju in želi: »Kakor ta in ta igralka v zadnjem filmu, saj veste...« Največkrat je frizer v nemali zadregi. Kajti tudi najboljša kopija še dolgo ni original. In kje je še osebna nota! Zdaj vidimo, kako je morda en sam preračunani kodrček učinkoval na naše damice.

Film je nezmotljivi merilec mode in izraža okus občinstva. Kaže, kaj si želi videti večina ljudi in daje modnim stvarem tisočero možnost oblikovanja. Kako močan more biti vpliv filma, se je očitno pokazalo pred nekaj leti, ko se je vnela cela črkarska pravda, katero so započeli ameriški frizerji proti Greti Garbo, ki je krepila »popolnoma neprikladen stil frizur«, in seveda potegnila za seboj navdušene občudovalke. Greta si je izmislila frizuro brez kodrov, ki ji je prosto padala na pleča. »Nemogoča« so menili umetniki frizur.

Znano je tudi, kakšno revolucijo je povzročila iznajdba platinskoplave barve las. Od Hollywooda do New Yorka in čez ocean do Evrope se je razlivala prava povodenj vodikovega superoksida po ženskih glavah. In od časa, ko je znano, da imajo lasje lepe Zarah Leander in ljubke Marike Röck rdečkast nadih, je po-

stala tudi ta doslej nemogoča, »coprniška« barva zelo zanimiva.

Lepi lasje — ta okras je želja vseh žensk po vsem svetu. Ljubko obdajajo glavo, zagotavljajo mehek obris in dajejo s par potegljajmi glavnik, z nekaj kodri, zmerom nov obraz in učinkujejo kar zapeljivo s svojim svilenim sijajem.

Dobra frizura je pol uspeha. Nega las je seveda neskončno važna. To so vedele ženske že pred tisočletji. Egipčanke so poznale vsakovrstna sredstva za dosego čim večjega leska las, Rimljanke so imele suznje, ki so negovale njihove lase. To je sicer nekoliko preveč za naše pojme, vendar nekaj kodrov si bo vsaka tvegala posebno zdaj, ko je oblačenje tako važna zadeva denarnice. S primerno in res negovano frizuro se da zatajiti, da je obleka že nekoliko stara. In lepa ter negovana želi biti danes vsaka dama, a modni strokovnjaki so na delu in bodo gotovo našli številne možnosti za neprestane spremembe. Moda rada posega v zgodovino in tudi umetniki frizur slede v daljna razdobja. Oglejmo si le kak zgodovinski film in videli bomo, kako lepo pristojta klasična frizura modernemu obrazu. Pristojta igralki Marti Harell v filmu »Operni ples« stara frizura s konca preteklega stoletja?

Pozor drage čitateljice. Pri nagradnem friziranju v Berlinu je bil iznajden novi stil frizure za letošnje leto. Lasje bodo segali do tilnika. Svitek las okoli glave je postal nemodern. Ostali so le neprisiljeni kodri, deloma speti z glavnički. Vsa frizura temelji na poudarjanju ožine. In samo naravne barve, nobenih fantazijskih nijans, le sam osebni stil in vtis je namen te frizure, ki ji je dano tisoč in tisoč možnosti prilagoditve vsaki posameznici. Z neštetiimi varijacijami frizur v vseh valovnih dolžinah se bodo izborno lovili ... Joj! Skoro bi povedali preveč.

Vrline dovršenega soproga

Angleški dnevnik je vprašal svoje čitateljice, katere lastnosti najbolj cenijo pri zakonskem možu. Odgovorov je prišlo 96.000 in ti so bili: 1. zvestoba, 2. ljubezen do doma, 3. zdravje, 4. iskrenost, 5. ljubezen do otrok, 6. smisel za šegavost, 7. uglajeno vedenje, 8. treznost, 9. družabnost, 10. sposobnost za uspehe v poklicu, 11. veselje za družinsko kuhinjo, 12. telesna lepota.

Rekord v igranju

Neki godbenik na Floridi je hotel posekati vse pianiste na svetu. Da bi dokazal svojo premoč nad njimi je dosegel največji uspevek, ki ga je nazval »maraton pri klavirju«: brenkal je na svoje godalo 100 ur brez prestanka; Neki novinar imenuje ta čin izreden. Prav. Zares presenetljivo je, da tega godbenika niso njegovi sosedje linčali.

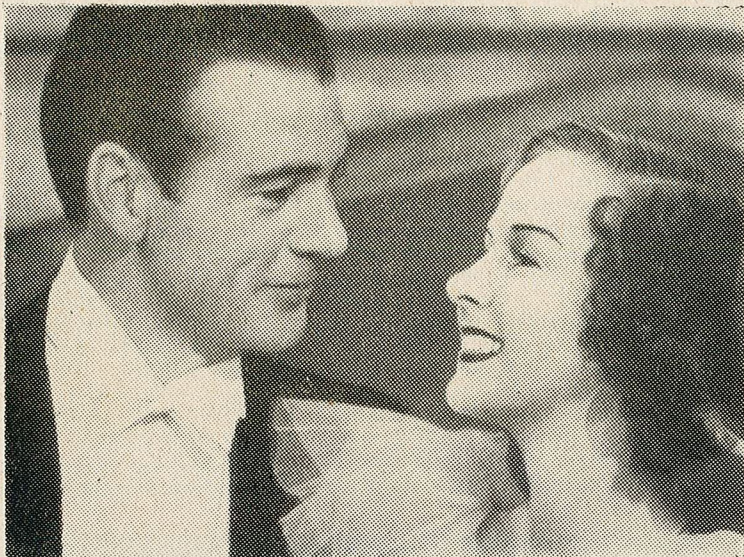

BEAU GESTE

GARY
COOPER

RAY
MILLAND

ROBERT
PRESTON

P A R A M O U N T V E L E F I L M

Film francoske tujske legije.

Vsebinska:

Major de Beaujolais dobi poročilo iz trdnjave Zinderneuf, da ji je nujno potrebna pomoč in se napoti tja z oddelkom legionarjev. Trdnjava je bila videti zapuščena. Trobentač se prostovoljno javi, da pogleda, če je še kdo živ v mogočni

zgradbi. Vrnil se ni več in major se sam vzpne čez okope in se znajde med mrtvimi vojaki. Med njimi je ležal narednik zaboden z bajonetom in tesno ob njem je bil mrtev vojak. Narednika je brez dvoma usmrtil eden lastnih ljudi. Mrtvec je držal v roki pismo naslovljeno Scotland Yardu in v njem je bilo sporočilo o tat-

REVIJA V APRILU NE BO IZŠLA!

Naše naročnike, čitatelje in razpečevalce obveščamo, da bo izšla 11. številka revije točno 1. maja. Nenaden vpoklic večine sodelavcev uredništva in uprave nam onemogoča v mesecu aprilu izdati revijo. S to številko 9.—10., katero smo nekoliko povečali zaključujemo mesec marec, 11. številka pa izide 1. maja. Ta sicer nezaželen presledek v izhajanju nam bo pa omogočil, da zaključimo letnik s 24. številko točno ob koncu leta dne 31. decembra, ko se bomo morda odločili za tedensko izhajanje v letu 1941.

Vljudno naprošamo naše prijatelje, da to upoštevajo in nam ostanejo zvesti, kakor doslej in v 11. številki jih bomo razveselili z pestro vsebino in novostmi s filmskega področja.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

vini dragocenega safirja. Major se vrne in ko se spet približa trdnjavi, sta izginili obe trupli. Strelji zagrmje. Major da povelje za umik v neko oazo in pošlje po ojačenje. Tedaj se zgodi nekaj nenavadnega: trdnjavo Zinderneuf zajame požar...

Deset let pred tem se je v angleškem dvorcu Brandon Abbas igralo troje otrok, dečki — bratje Geste, ki jih je Lady Brandon vzela pod svoje okrilje. Igrali so se vojake in najmlajši John je poškodovan. Beau, starejši brat predlaga, naj mu napravijo pogreb. Nalik starim Vikingom polože lutko vojaka, ki naj bi predstavljala Johna, v papirnato ladjico in jo zažgo. Beau pa reče z blestečimi očmi: Prav tako bi rad umrl.

Pozneje vidi Beau skrit v starinskem vojaškem oklepu, kako daje Lady Brandon nekemu indijskemu princu mal omot.

Spet preteče deset let. Lady Brandon prejme brzovjavko svojega moža — nista živela skupaj — da pride in proda dragoceni safir. Na prošnjo pokaže Lady Brandon to dragocenost. Vsi se zberejo okrog škatljice, trije Gesteji, posvojenka Isabel in nečak Avgust. Naenkrat ugasne luč in ko je spet prižgana, safirja ni bilo več...

Še tisto noč zapusti Beau graščino in se poda v tujsko legijo. Za njim gre brat Digby, potem John, čeprav ljubi Isabel. Ob odhodu so vsi priznali tatvino.

Bratje se sestanejo v Saidu, kjer vežbajo legijonarje. Legijonar Rasinov, znani

tat posluša, ko bratje trdijo vsak zase, da so ukradli safir in da ga imajo pri sebi. To pove naredniku Markovu, najokrutnejšemu podoficirju tujske legije in ta se odloči, da si prisvoji dragoceni kamen. Ko dobi povelje, naj gre v trdnjavo Zinderneuf, izbere spremstvo dva brata Geste. Tam kaže neverjetno okrutnost. Vojaki se pripravljajo na upor, toda narednik za to izve in ukaže Beau in Johnu, naj pobijeta vodje upora. Ker to odklonita, naj bi bila sama ustreljena. V tem napadejo trdnjavo Tuaregi. Trikrat so legijonarji odbili napad. Vse mrtve legijonarje je postavil narednik na okope, da bi napadalci dobili vtis, kakor da je trdnjava dobro zavarovana.

Ko je Beau zadet, ga narednik preišče, da bi si prisvojil dragi kamen, toda John ubije narednika z bajonetom. Beau da svojemu bratu dve pismi, eno naj izroči mrtvemu naredniku v roke, a drugo naj pošlje Lady Brandon. Obenem mu svetuje, naj pobegne v Egipt.

Trobetač, ki je prvi prišel v zapuščeno trdnjavo, je bil tretji brat Gidby Geste in je našel Brata Beaua mrtvega. Ko je slišal, da prihaja major, se je skrtil med mrtvimi vojaki in ko major spet odide, nese mrtvega brata v vojašnico in zažge trdnjavo, tako je imel Beau pogreb, kakor si ga je zaželel v mladosti...

Digby srečno pobegne iz trdnjave in sreča v puščavi brata Johna z dvema drugi-

Paramount

ma vojakoma, poslal jih je major, da privedejo ojačenje. To malo četico napadejo Tuaregi in Digby najde v spopadu smrt.

John se srečno vrne na Angleško in v grad Brandon, kjer odda Lady pismo svojega brata. V njem stoji, da je Beau vedel, da je prodala dragi kamen radi tega, da bi zbrala sredstva za vzdrževanje bratov, ki jih je vzela za svoje. Da bi jo rešil, je Beau ukradel ponarejeni dragulj in se ji s tem oddolžil za vse, kar je storila dobrega bratoma in njemu. John in Isabel pa najdeta svojo srečo...

ZIVLJENJE CAROLE HÖHN

Do svojega desetega leta je živela na deželi v divjem romantičnem Schwarzwald. Ko se je preselila v mesto Bremerhaven (kraj, ki ga dostikrat omenjajo vojna poročila), se ji je tu odprl nov svet: Wesera, morje, velike ladje — vse to je tvorilo kar najostrejše nasprotje njeni dotedanji okolici. K temu pride še nekaj: gledališče. Male šolarke so takrat pritegovali k nekaterim predstavam kot statistke in med njimi zagledamo tudi malo Carolo. Poje v otroškem zboru in pleše v otroškem baletu — kaj hočete še več, pri šolskih predstavah ima vedno kako vidnejšo vlogo. Petje in telovadbo ima najrajši, deklamira pesmice, noge ji plešejo kar same od sebe: celo svoje tovarišice poučuje v plesu, dasi o teoriji

plesa nima niti pojma. Pozneje, ko poje v cerkvenem zboru, se odraža njen čisti glas od vseh drugih — mala srčkana, talentirana deklita, za katero nori vsa peta šola.

Počasi postaja deklica mlada dama. Elegantnost, apartnost in moda so stvari, ki ji niso neznane. V času, ko druga dekleta kaj malo dajo na obleko, ima ona že kupe želj za šiviljo, kako naj napravi to ali ono obleko, da ji bo lepše pristojala. Ko vidijo znanci njen smisel za obleko, za lepoto telesa, ji pravijo: »Ti bi morala k filmu!« — Carola pa se le smehlja.

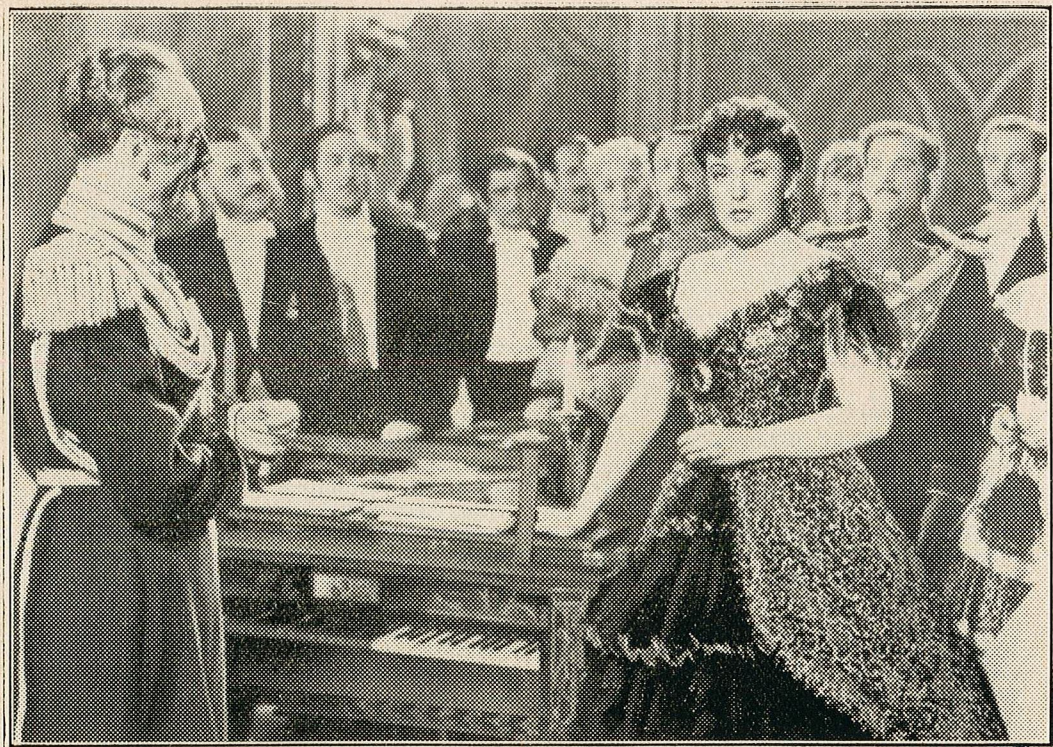
Po končani šoli se uči pol leta nege bolnikov in dojenčkov. Petnajst let stari, že umre oče. Kot ubogljiva in dobro vzgojena hči pomaga svoji materi v gospodinjstvu, mati jo popolnoma razume, pusti ji vso svobodo.

Ko čita oglas: »Iščemo se mlade dame za poskusno filmanje« jo prvič zamika misel, da bi postala filmska igralka. No, ali nima lepe postave, dobrega glasu, pravičnega obraza? Vedno bolj se zgoščuje hrepenenje, dokler jo ne premaga. Gre k fotografu, naroči par slik in skupaj z materjo sestavi pismo, ki ga pošlje s slikami vred filmski družbi v Berlin. »Mogoče bi poskusili z menoj,« piše mlada navdušenka Carola, »domišljam si, da imam talent, in zelo bi me veselilo, če bi dobila kak odgovor in to čim prej.«

Paramount

Zarah Leander v dramatičnem prizoru Ufinega velefilma »Simfonija življenja« Ufa

V resnici z odgovorom niti ne računa: Pismo bodo vrgli v koš s slikami vred... Toliko bolj je presenečena ko dobi po par tednih odgovor. Črke ji kar plešejo pred očmi, ko začne brati. Skoraj ne razume, kako da so ji odpisali. Vračajo ji slike, razen ene, — je stalo notri, in če pride slučajno kaj v Berlin, naj se javi v tajništvu. Mogoče bodo takrat napravili poskusni snetek. In tako se je pričela velika karijera nadarjene igralkice.

MARIJA STUART SE VRAČA V DOMOVINO

Režiser Karl Froelich pripravlja film o usodi nesrečne škotske kraljice s Zarah Leander v glavni vlogi.

Mladost je preživela Marija Stuart na Francoskem, medtem pa je njena mati mesto nje vladala na Škotskem. Ko se je Marija poročila z vnukom francoskega kralja Franca I. Francoskega II., je postala kot kraljica Škotske še kraljica Francije. Poleg tega pa je še stremela po angleški kroni, do katere je imela pravico zaradi neke dediščine. Sicer so v juliju 1560 sestavili nekako pogodbo, po kateri naj bi se Franc II. in Marija odpovedala angleški kroni in poklicala francoske čete iz Škotske. Vendar je ostalo to le na pa-

pirju in Elizabeta, angleška kraljica, je zaman čakala, kdaj se bo ta pogodba uveljavila.

Že po kratkem zakonskem življenju — v decembru 1560 — je Mariji umrl mož, avgusta naslednjega leta pa se je v Calaisu vkrcala na ladjo, ki naj bi jo prepeljala v njeno domovino. To je zgodovinska situacija, ki tvori jedro novega Ufinega filma z naslovom Kraljičino srce.

V filmu vidimo slovo kraljice, ko odhaja iz Francije. Vsi odličniki, svetni in cerkveni so zbrani okoli nje. Marija v črnem, z njo zvesti Olivier (Wil Quadflieg), Ricco, njen tajnik. Oba čaka smrt zaradi njune zvestobe, in štiri njene tovarišice iz mladosti, ki bodo spremljale svojo kraljico v ujetništvo. Na vzvišenem prestolu, nad katerim se dviga z lilijami okrašen baldahin sedi lotrinški kardinal, poleg njega pa priprosti duhovnik Laurence. Kardinal ji govori poslovilne besede: Zdaj te kliče Škotska, ki je izgubila svojega gospodarja in pozabila na svojega Boga. Pojdi tja Marija, bodi močna in pogumna, v tvojo krivoversko deželo!« Že v teh besedah tiči nesreča: s katoliško cerkvijo nezadovoljni asketski protestantovski pridigar John Knox (Ernst Stahl-Nachbaur) je proti Mariji vzdignil svoje škotske protestante in ji

Joan Crawford

očita, da hlapčuje Rimu in razne druge grehe. Marija odkrije svoj lep obraz — pravijo, da je bil najlepši njenega časa — in pogleda kardinala odkrito v obraz: »Hočem biti dobra kraljica, močna kraljica, mogočna in velika!«

Daleč je Darnley, angleški podložnik škotske krvi, sam iz rodu Stuart, kot Marija, ki se poroči z njo proti volji Elizabete. Daleč je Bothwell (Willi Birgel), skrivnostna pojava, ki bo spraval s sveta Darnleya, se sam poročil z Marijo in tako razdražil škotsko plemstvo, da se bo uprlo svoji kraljici. Daleč je grad Fotheringay, kjer bo Elizabeta postavila krvniški oder za svojo nasprotnico. Zanimivo je, da je prav v onem času, ko se je Marija vkrčala na ladjo, priplulo angleško brodovje v Kanal: optimisti so dejali, da kot častno spremstvo, pesimisti pa so trdili, da z namenom ujeti Marijo, zopet drugi pa so mislili, da hočejo Angleži ujeti neke gusarje.

Vsi so bili prepričani, da bo prišla Marija srečno v svojo deželo in da se ji bo Elizabeta lepo opravičila.

Vendar je prišlo vse, kar je moralo priti. Se je bil čas za rešitev, saj je dejal lord Bothwell Mariji: »Škotska je trda zemlja, zemlja mož in možje niso podložni ženam. Francija je zemlja žena, tam bodo klečali pred vami, četudi ne boste imeli krone na glavi. Z veseljem vas bodo sprejeli nazaj, vrnite se madame, takoj, da ne bo prepozno!«

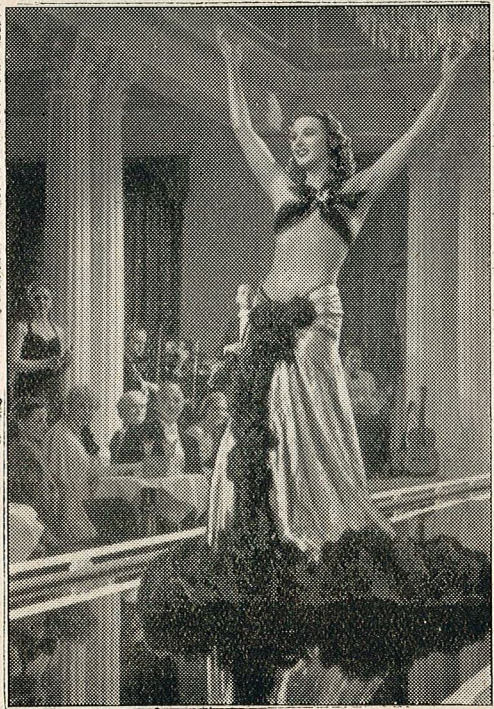
Vendar Marija je ostala...

Nekaj scen filma Kraljičino srce so posneli v znani berlinski Beethovnovi

dvorani. Dvorana, ki je vajena smokin-gov in večernih toalet izgleda ob filmanju vsa drugačna: debeli električni kabli jo prepregajo, delavni ljudje pa se sučejo okrog. Na odru sedi orkester, dirigent je Theo Mackeben. Reflektorjev danes za čudo ni videti, kajti režiser Karl Froelich bi rad posnel samo pesmi, ki jih poje Marija Stuart — Zarah Leander. Ravno sta skupaj; v vnetem razgovoru je lepa, visoka žena, ki spada s svojim nizkim glasom in temnordecimi lasmi med najzanimivejše pojave mednarodnega filma. Že stoji pred mikrofonom, Mackeben da znak, Zarah poje svojo novo pesem »Nihče ne ve, kam ga vodi pot«. Danes je to še uspavanka, s katero zaziblje kraljica svoje dete v spanje — v nekaj mesecih, pa bo pesem znana po vsem svetu.

Med izvajanjem obravnavajo navzoči vprašanje, ali je Marija Stuart res pela. Avtor filma ni v zadregi za to vprašanje: Bila je izredno muzikalična, da celo pesnila je, na Francoskem latinsko, v svoji domovini angleško. Vsi govore tiho, vsi so zavzeti od lepega petja. »Nihče ne ve, kam ga vodi pot...«

Avtor pa razlaga: da ima pesem še posebno žalostno ozadje. Marija jo poje na večer pred smrtjo svojega moža. Ona sama dobro ve, kam jo vodi pot, kajti tudi njena smrt je že sklenjena.

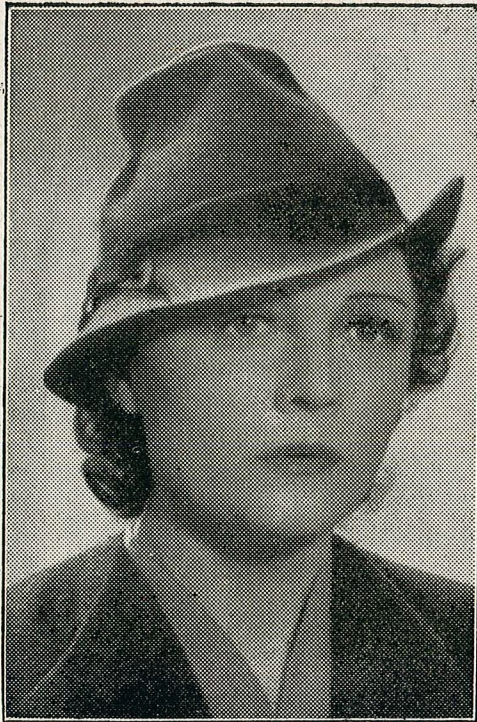

Tobis

Filmska zvezda Pola Negri ne bo več nastopala

Vrstice v slovo

Pola Negri — filmsko ime za Apolonijo Chalupczewo — je poleg Aste Nielsenove in Henny Portenove ena tistih velikih osebnosti, ki so film dvignile na umetniško višino in mu pomagale doseči upravnost edinstveno popularnost. Med vsemi tremi pa ona po svojem pomenu za film brez dvoma največja; zakaj i Nielsenova i Portenova sta pomembni bolj za populariziranje filma med širokimi množicami. Pola Negri pa bo zgodovina odmerila častno mesto med pionirji prave filmske umetnosti in njeno ime bodo naši znanjci imenovali takoj za Chaplinovim.

Pola Negri se je rodila 31. decembra 1897 v Lipnem pri Varšavi. Njena mati je bila plemkinja Eleonora Kielczewska z Brdova, njen oče pa je bil Jurij Chalupczew, po rodu Madžar, po državljanstvu pa Poljak, odnosno Rus. Z osmim letom je bila mlada Pola sprejeta v baletno šolo Narodnega gledališča v Varšavi, kjer je kazala toliko razumevanja za plesalsko umetnost, da so ji baletni mojstri prorokovali najsijajnejšo bodočnost. Toda Pola je ostala pri plesu le nekaj let; mnogo bolj so jo mikale deske. 2. septembra 1912 je prvič nastopila

v Malem gledališču v Varšavi; bilo ji je jedva 15 let, ali tako občinstvo kakor kritika sta jo sprejeli z ogromnim navdušenjem. Še večji je bil njen uspeh v Sudermannovem »Koncu Sodome« in Björnsonovem »Dankrutctvo«. 4. julija 1913 jo je Narodno dramsko gledališče v Varšavi nastavilo za stalno članico. Njena popularnost je rasla od dneva do dneva, največje priznanje pa si je priborila z vlogo plesalke v pantomini »Sumurun«.

Slučajno je takrat Pola Negri prisostvovala predvajanju nekega ameriškega filma. Bila je dokaj povprečna, dvodejanka z divjega zapada, toda gibanje, dejanje in fotografija so Polo tako navdušile, da se je sklenila tudi sama poskusiti v filmu. Napisala je scenario »Sužnja čutov«, ki ga je ponudila Hertzju, ravnatelju studija »Sphinx«. Le-ta je rokopis sprejel in je Polo pozval, naj igra v njem glavno vlogo. Nekaj tednov kasneje so film že predvajali v vseh varšavskih kinih. Bil je to obenem prvi nacionalni poljski film in občinstvo ga je sprejelo z navdušenjem. Toda Polo je razočaral. Saj tudi ni čuda: ne poznava joč fotografskih načel se je nesrečnica našminkala prav tako kakor na odru, ne sluteč, da se rdeča barva fotografira črno. Na platnu same sebe ni spoznala; videla je neko črno z velikimi, strašansko črnimi usti, lica so bila črna, ostali del obraza pa je bil upravnost bel. Vzlic temu je Pola prodala film nekemu potujočemu podjetniku, ki ji je dal zani 100 rubljev. Prevejanec je z njim napravil sijajno kupčijo...

Pola je ta dogodek že skoro pozabila, ko je nekega dne zvedela, da film predvajajo v Berlinu. Še celo več: berlinska kritika jo je pohvalila in filmska tvornica Ufa ji je takoj ponudila kontrakt.

Začetek filmske kariere

Prvi film, ki ga je Pola Negri igrala za Ufo, je bil prirejen po slabem scenariju, bil je slabo režiran in Pola se je že kesala, da je gledališče zamenjala za film. Drugi film je bil nekoliko boljši, a režija še vedno ni bila na višku. Zato je Pola odšla k Davidsonu, generalnemu managerju Ufe, in je zahtevala, da prevzame režijo njenega tretjega filma, ki je imel naslov »Mumijine oči«, neki komik po imenu Ernest Lubitsch. Davidson je to odklonil, češ, da je Lubitsch zelo povprečen igralec, ki nima pojma o filmu. Pola pa se ni dala odpraviti in posrečilo se ji je, da je bil Lubitsch naposled vendarle nastavljen. Film je uspel tako v umetniškem kot v finančnem pogledu in v navdušenju nad

skupnim uspehom sta se Lubitsch in Pola Negri dogovorila, da priredita film »Carmen«. Bilo je to leta 1918, v četrtem letu vojne. »Carmen« je dosegla velik uspeh. Kritika jo je proglasila za najboljši film Ufine produkcije leta 1918. Za njim je Pola Negri nastopila v filmu »Dubarry« in nato poslednjič za Ufo v »Monmartru«.

Tako je Pola zaslovela; poleg slave pa so ji filmski uspehi prinesli tudi gmotno blagostanje. Tako je mogla misliti na uredničenje načrta, ki ga je dolgo nosila v srcu: ustanovila je zavetišče za varšavske sirote. Ker je pošiljala denar, ki ga je zaslužila v Berlinu, v Varšavo, so jo nemški listi napadali, češ, da za nemški denar podpira Poljake. Ta očitek — ki je bil vrhu vsega še krivičen (zakaj Pola je mnogo žrtvovala tudi za nemška dobrodelna društva) — jo je užalil, zato je z odkritim veseljem sprejela ponudbo, naj pride v Ameriko.

Pola Negri v Ameriki

V tisti dobi — bilo je prva leta po vojni — evropskim filmskim umetnikom v Ameriki ni bilo baš postlano z rožicami. Ameriška publika je imela predsodke nasproti evropskemu filmu in še leta 1921, so člani »American Legion« pozivali na bojkot tistih kinov, ki so predvajali nemški film »Kabinet dr. Caligarija«. Velika zasluga Pole Negri je, da je ta predsodek razpršila. Že njeni prvi evropski filmi so vžgali, a ko je bila Pola angažirana pri Paramountu, ji je Newyork ob njenem prihodu na ameriška tla pripravil uprav zmagoslaven sprejem.

Prvi ameriški film, v katerem je Pola Negri nastopila, je bila »Bella Donna« v režiji Georgea Fitzmauricea, takoj za tem je igrala »Špansko plesalko« (Herbert Brenon) z Adolphom Menjoujem, Wallaceom Beeryjem in Antoniom Morenom, nato pa v »Zabranjenem paradizu« Ernesta Lubitscha (ki je ž njo prišel v Ameriko) z Menjoujem in La Rocquom. Dva filma je igrala pod režijo Dimitrija Buhoveckega, ki je bil takoj po newyorškem predvajanju svojih filmov »Danton« in »Peter Veliki« (Jannings) angažiran v Hollywoodu. Potem je zopet pod Brenonom vrtela »Shadows of Paris« z Menjoujem in Rochefortom in pod Buhoveckim »The Crown of Lies«.

Eden najbolj uspelih njenih filmov in po sodbi kritike najboljše delo, kar jih je ustvarila v Ameriki, pa je film »Hotel Imperial«, ki ga je napisal talentirani nemški scenarist Erich Pommer, insceniral pa Šved Moritz Stiller. Po romanu Halla Caina »The Woman of Knockhaloe« pa je bil prirejen v režiji E. Pommera vojni film »Bodeče žice«, ki smo ga tudi v Ljubljani videli. Poznejša njena dela pa si je Ljubljana znala le redko pridobiti.

• Schatz/Terra

Winnie Markus

predstavlja v Terra-filmu »Požar na oceanu« mlado južnjaško lastnico haciende.

• Schatz/Terra

René Deltgen

v vlogi potapljača v Terra-filmu »Požar na oceanu«

Umetnost Pole Negri temelji na realnih, doživljenih emocijah. Sleherno vlogo Pola temeljito in do podrobnosti natančno preštudira, odtod tisto čudovito skladje med emocijo in adekvatno gesto, ki ga opažamo v vseh njenih stvaritvah. Pola Negri ne igra svojih vlog, ona jih živi, filmsko doživetje črpa iz resničnega življenja. Umetnica je kakor rojena za kino. S plesom in pantomino je prinesla v film posebno tehniko, ki je lastna samo njej, tehniko spontanosti, ritma in so-mernosti. Nova umetnost ima v njej najbolj gorečo svečenico.

Pola in vojna

Ko je izbruhnila svetovna vojna, se je Pola Negri takoj javila ruskemu Rdečemu križu, kjer je delovala štiri mesece in še potem, ko se je vrnila k gledališču, je ob prostem času požrtvovalno stregla vojakom: ponoči je igrala, podnevi pa je prebivala v bolnicah. Najljubše delo ji je bilo pisanje pism za ranjene nepismene vojake. Bolnica je bila Poli teater Tragedije: umirajoči vojaki so ji bili protagonisti Grozote, smrt pa šepetalka. Vsa vernost njenega filmskega doživetja, vsa emocija, ki veje iz Pole v njenih dramskih vlogah, vsa otožnost, ki jo čutimo v nekaterih njenih kreacijah, segajo v to najbolestnejšo dobo njenega življenja.

Nekega dne — bilo je v decembru 1914 — so morali v vojaški bolnici v Varšavi

Foto Terra

Dva moža si stojita nasproti: Rudolf Fernau in Hans Söhnker, za Söhnkerjem je Alexander Engel. Eden najdramatičnejših prizorov iz Terra-filma »Požar na oceanu«, ki se odigrava ob srednjeameriški obali in pokazuje med pustolovščinami ter senzacijami, motiv velikega tovarštva pravih mož

Namir / Terra

Pretresljiva usoda žene, daje Terra-filmu »Maria Itona« silen razmah in učinek. Paula Wessely nastopa v naslovni vlogi

nekemu mladcu odrezati desnico. Po operaciji so ga prenesli v sobo, kjer je Pola stregla ranjencem. Ko se je čez nekaj ur zavedel, je prosil za čašo vode. Pola mu jo je ponudila, a tisti mah je nesrečnik zaznal, da nima več roke. Obupen krik je pretresel sobo... kozarec je padel na tla in se je razbil. Pola pa je omedlela. To je bilo zanj preveč: zbolela je, živci so ji bili strti, nič več ni mogla gledati strahot bolnice...

Pola kot zasebnica

Pola ima svoj dom v osrčju Beverly-Hillsa — prekrasni vili, obdani s palmami in poprovim grmičjem. Monumentalni kapitel podpirajo veliki beli stebri. Eksotičen park je poln najlepše dehtečih cvetlic, vmes pa se vzpenjajo cedre in bori.

Posestnika sprejme livriran molčec lakaj, ki ga vede v neizmerno sprejemnico, kjer ga pozdravi hišna gospodarica. Pola je vedno oblečena po najnovejši pari-

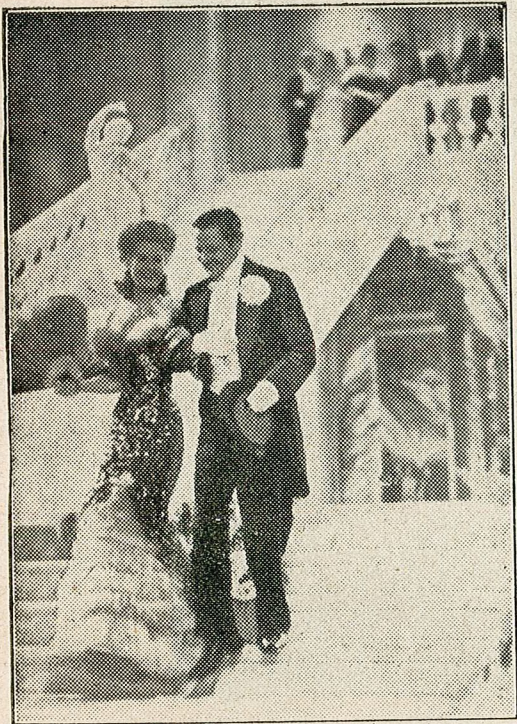

Foto: Terra

**Nekoliko lahkomišeln in nestanoviten v
ljubezni, sicer pa prijeten dečko!
Paul Hörbiger igra eno glavnih vlog v
Terra-filmu »Operni ples«.**

ški modi in je velika oboževaljica lepih draguljev.

Pravijo, da ni nič bolj očarljivega od razgovora s Polo. Diva poleg svoje materinščine popolnoma obvlada ruščino, francoščino, nemščino in angleščino. Obožuje glasbo in slikarstvo ter obilo čita in pozna vsa novejša dela dobrih evropskih pisateljev. Njeni lasje so črni ko smola, izredno žive zelenkasto-sive oči zakrivajo dolge trepalnice. Njen obraz je zagorelorjav in si ga v filmu le lahko šminka.

Pred leti so mnogo pisali o Polinih ljubezenskih pustolovščinah. Njen prvi mož je bil grof Evgen Dombiski, toda ž njim je živela le poldrugo leto. Ker ji ni dovolil, da bi nastopila na odru in v studiju, je Pola neke noči skrivoma pobegnila z gradu Sashoviece v Berlin.

Ko je Chaplin potoval po Evropi, je prišel tudi v Berlin, kjer se je seznanil s Polo Negri. Umetnika sta se dotlej poznala le s filma. Pola, ki še ni znala angleški, je slovitega komika nagovorila z besedami: »The little jazz-boy Charlie.« Hoteč ji vrniti kompliment, se je Chaplin obrnil na svoje prijatelje, češ, kako bi se reklo nemški: »Jaz vas obožujem!«

Povedali so mu, da mora reči frazo, ki bi se doslovno prevedena glasila nekako tako-le: »Mislim, da ste kakor kos sira...« Seveda so se vsi smejali.

Ko se je Pola nastanila v Hollywoodu, ni tam razen Lubitscha in nekaterih berlinskih prijateljev poznala nikogar. Imela pa je v Charlieju Chaplinu vernega in zvestega tovariša. Veliki klovn se je bil zaljubil... Pola mu je ljubezen vračala, ali zdi se, da bolj z umom kot s srcem. Videvali so ju, ko sta se preoblečena (Charlie z brki in brado in črnimi očali) šetala v Luna-Parku, v Magic-Cityju v okolici Hollywooda, v Santi Monici. Toda prišel je dan, ko je genijeva naivnost Poli presedla. To je bilo takrat, ko je v »Zabranjenem paradizu« nastopala z Rodom la Rocquom. Ali je v resnici kaj čutila za vitkega, mladega, moško lepega igralca? Ali se je ž njim zgolj vživljala v svojo vlogo? Dejstvo je, da je ves čas snemanja hodila z Rocquom — nesrečni Charlie pa je zopet tugoval na ruševinah idile, v katero je bil verjel le on sam.

Flirt med Polo in Rodom se je končal skoro ob tistem času, ko je bil dovršen film...

In potem je Pola našla svoj idol. Popolno nasprotje Chaplinu, najlepši med naj-

F. Meisel/Terra

Geza v. Bolvary

znani režiser najboljših filmov. Zdaj je ustvaril po Heubergerjevi opereti istoimenski trak »Operni ples«

Suez? ...

Warner Bros

lepšimi, šejk par excellence, utelešen ženski ideal, prelesten plesalec, virtuoz v ljubezni — tak je bil Rodolfo Valentino, ki se je baš takrat ločil od Nataše Rambove. Pola in Rodolfo sta se našla ...

Ali zapisano je, da so bogovi nevoščljivi popolni sreči. Valentino je legel in čez dva dni je umrl. Pola se ni dala utolažiti. K pogrebu je prišla v žalnem. V svoji vzvišeni tugi je spominjala na Izidoro Duncanovo, ko je pred vojno izgubila svojo deco.

Toda zapisano je tudi, da čas ozdravi vse, in ni še dolgo, ko smo brali o njenem škandalu s princem Mdivanijem.

Pola o filmu in gledališču

Pola, ki je izredno naobražena dama — njena knjižnica je polna najboljših del svetovne literature —, je tudi nežno čuteča pesnica in je napisala nekaj globokih misli o umetnosti, gledališču in filmu. Naj nekatere objavimo.

Ne silimo nikdar svetohlinske sramežljivosti v umetnost. Ne iščimo v filmu morale nego Lepoto.

Moški ne sme toliko zakriti svojega duha, da bi se zdel bedak, žena ne sme toliko zakriti svojega telesa, da bi izgubilo vso človeško obliko. Moralnejše je zasti-

rati nekatera razbrzdana nagnenja moža kakor zastirati nekatere dele ženskega telesa.

Resnica, najvišji smoter človeških stremeljenj, je poosebljena v boginji, ki kaže svojim vernikom ... ono, kar cenzura prepoveduje.

Veliki slikarji so žensko drzno slekli in njihove slike so v muzejih razstavljene občudovanju občinstva.

V filmu pa so veljavni posebni zakoni za sramežljivost.

V nekaterih državah cenzura ne dovoljuje, da bi poljub trajal nad tri sekunde. Na nekaterih slikah traja že tri stoletja.

Teater in film se izključujeta. Izjeme potrjujejo pravilo. Sleherna umetnost rodi genije. Leonardo da Vinci je bil slikar, kipar, arhitekt, fizik, inženjer in pisatelj. In težko je ne imeti se za Leonarda ...

»Film o Gdansku«.

je naslov kulturnega filma, katerega je posnela Ufa za družbo Tobis. Pri nas ga ne bomo videli!

Naturalizem.

Naturalizem je ali odmor za okrevanje stare umetnosti, ali pa odmor za pripravo nove: na vsak način pa je le vmesno dejanje.

Osem novih Ufa-filmov pred kamero

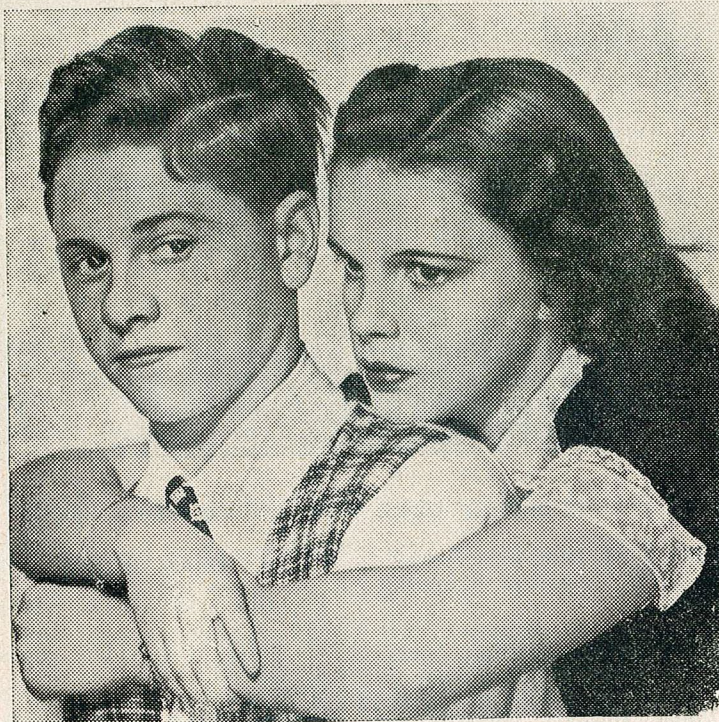
Pogled v delovanje družbe Universum

Kazno je, da Ufa tudi v novem produkcijskem letu ne bo zanemarila svoje produkcije. Skrbna in dalekovidna izbira je družbi zagotovila nemoteno izdelavo filmov, ki so bili v načrtu. Tudi vojna ni zavrla delovanja, temveč se zdi, da je še povečala delavnost.

Zdaj je nič manj kot osem velikih filmov istočasno v delu. Kot glavni je »**Kraljičino srce**« s Zarah Leander, katerega režira senior nemških režiserjev profesor Carl Froelich. Poleg Zarah nastopijo v tem veledramatičnem filmu še: Maria

»**Bal paré**« imenuje Carl Ritter svoj novi film, ki vsebuje zabaven prerez življenja v starem Münchenu za časa Rezniceka, ko je bil »**Bal paré**« najvišja točka karnevalskega programa, ki je izvalil tujce z vseh strani v metropolo ob Izari. Ilse Werner, Hanns Stelzer, Paul Hartmann, Erika v. Thelmann, Käthe Haack, Walter Jannsen, Fritz Kampers in Theodor Danneger so glavni predstavljalci.

Fritz Peter Buch dela v Tempelhofu na ljubki temi stilne komedije »**Lahkoživo**

Metro Goldwin Mayer

MICKEY ROONEY in JUDY GARLAND

Koppenhöfer, Willy Birgel, Erich Ponto, Axel v. Ambeser, Herbert Hübner, Albert Florath, Will Quadflieg, Hubert v. Mayerinck, Heinrich Marlow, Josef Sieber in drugi manj znani. Theo Mackeben vodi pri tem filmu stilno glasbo.

V naše današnje življenje nas uvaja film »**Deklica v predsobi**«, katerega je nedavno začel Gerhard Lamprecht in vsebuje življenje tajnice velikega založniškega podjetja. Magda Schneider, Carsta Löck, Rich. Häussler, Heinz Engelmann, Elisabeth Lennartz, Erich Fiedler, Ilse Petri, Willi Rose, Rudolf Platte in še nekaj, si dele važnejše vloge.

dekletce«, pri kateri sodelujejo Fritsch Willy, Friedl Czepa, Paul Kemp, René Deltgen in še mnogo drugih.

Prav tako dela K. G. Kolb na filmu »**Šola ljubezni**«, v katerem bomo po dolgem presledku spet videli Luise Ulrich v novi vlogi. Zdaj vrte na Arlbergu zunanje posnetke. Viktor Staal, Johannes Heesters, Rudolf Platte so njeni partnerji; poleg drugih številnih igralcev.

Gustav Ucicky dela veliki film po Puškinovi noveli in bo imel predvidoma naslov »**Poštar**«, v katerem nastopa Hilde Krahl, ki je doma v Slav. Brodu. Film pa zaposluje še sledeče: Heinrich George,

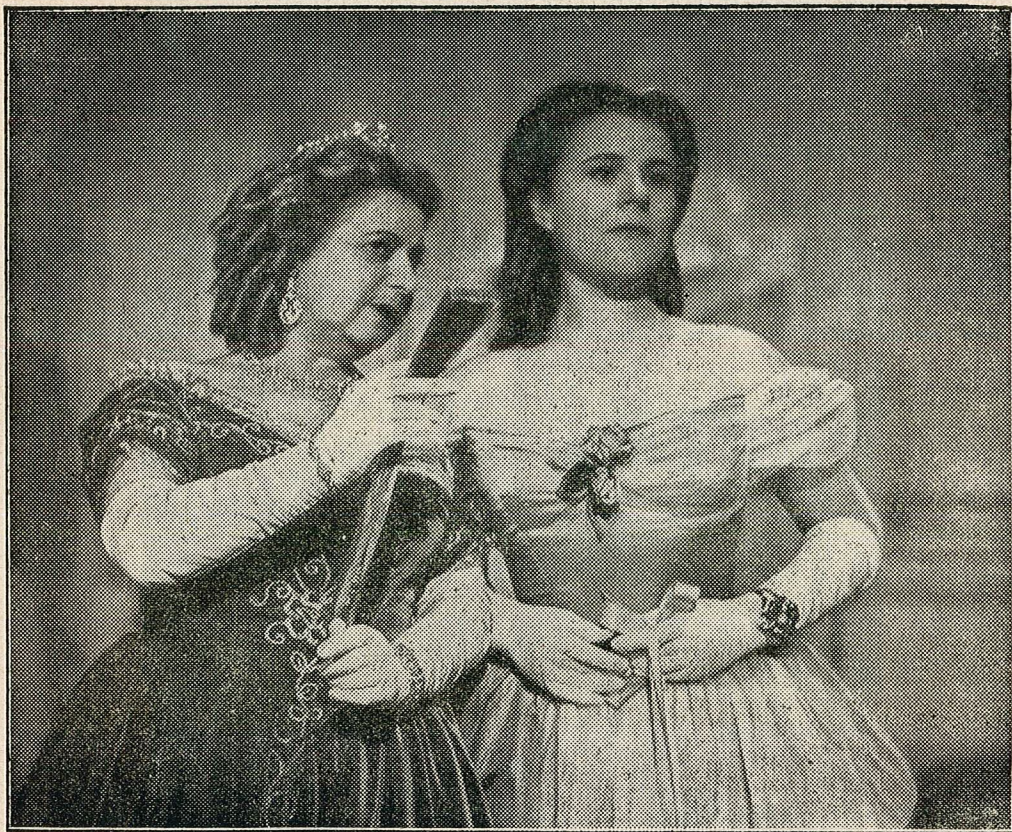

Foto: Terra

Paula Wessely in Rosa Albach Retty v filmu »Maria Ilona«.

Siegfried Breuer, Hans Holt in še mnogo drugih. Zdaj delajo zunanje posnetke nekje ob Donavi.

»Moja hčerka živi na Dunaju« trdi Hans Moser v svojem novem filmu istega naslova, ki so ga te dni začeli snematj v režiji E. W. Emosa v ateljejih družbe Wien-Film. Poleg Moserja nastopijo v filmu še številni igralci Dunajčani.

V gorovju v vznožju Zugspitze snema Paul Ostermayr zunanje snetke za zabavni film »Levo Izara, desno Spreva«, s katerim nam bo zagotovljenega veliko veselja. Predstavljalci so Charlotte Schellhorn, Fritz Genschow, Oskar Sabo, Hermine Ziegler, Leo Peukert, torej skoro sama nova imena.

Slovnica

»No Binca, napravi mi priredje, kjer bo v srednjem stavku besedica sicer in v zadnjem stavku vendar.«

Deklica nekaj časa premišlja, nato pa se odreže: »Sicer sem dovolj velika za možiteve, vendar še premlada.«

Dama na potovanju

Postajni načelnik se huduje, ker je skoro ves peron zastavljen s prtljago. Toda potnikov ni videti, čeprav ima vlak vsak čas oditi. Samo neka dama stoji ob tiru in postajni načelnik jo vpraša:

»Ali so vsi ti kovčki vaši? Gotovo se izselite v Ameriko!«

Dama: »Ne, samo za tri dni odhajam na letovišče.«

Presenečenje

»Živijo! Koliko sreče, Franca: našel sem volneno majico, ki je nisem mogel najti od lani.« — »Kje pa je?« — »Našel sem jo, ko sem si srajco slekel.«

*

V gotskem prevodu Sv. pisma po škofu Vulfilu so našeli 100 tujk, Heysejev nemški slovar našteva 50.000 tujih besed s katerimi si pomagajo Nemci. Računajo, da je v nemščini vsaka sedma beseda tujka.

8. nadaljevanje.

Ob enajstih pa so se razšli kakor vsak večer.

Hegan se je peljal vnovič v svojo banko. To je storil vsako drugo noč, menjaje z Jackom, ki sta prihajala nadzirat električni hrupilnik, ki je bil zvezan s Heganovo ogromno oklopno blagajno in s stražo zaklepalne družbe.

V četrtem nadstropju sta goreli vedno dve žarnici pred blagajno. Zaradi večje varnosti sta goreli vse noči.

»Allright!« je pozdravil Jack svojega šefa, »Knjige so v redu. Zbogom striček! Lutri ob devetih obvestite o tatvini kriminalno policijo in angažirajte takoj Bobba Dodda! Potem pojdite k Dicku Pattonu... držite se dobro! — in končno se odpeljite k moji Polly! Revica nocoj vso noč ne bo zatisnila očesa. Potolazite, pomirite jo! In poljubite jo v mojem imenu! Povejte ji, da ji ostanem zvest do groba... Zbogom, mister Hegan!«

Še zadnjič sta se objela.

Nekaj minut nato je odfrčal Heganov avtomobil preko gladkega asfalta. Koncem ulice pa je zagledal Hegan stražnika zaklepalne družbe. Ustavil je avtomobil in stisnil stražniku v roke pet dolarjev.

Stražnik se je ves vesel poklonil, salutiral in hitel po cesti navzdol.

Baš je prišel pred Heganovo banko, ko je zarožljaj ključ v oklopnih vratih. Stražnik se je vznemiril in se bliskoma stisnil k steni. Vrata so se odprla in pojavil se je mož z majhno, rumeno usnjeno torbico pod pazduho. Zaklenil je vratca, se okrenil, a — že ga je držal stražnik za vrat.

»Hoj, kaj pa je?« se oglasil mož. »Vraga, kaj me ne poznate?«

»Mr. Bell!« je vzkliknil stražnik ves osupel in v zadregi. »O, oprostite!«

»Nič... nič, prijatelj!« je odgovoril Jack, si zapalil cigareto in ponudil tudi stražniku. »Storili ste le svojo dolžnost. Saj niste mogli vedeti, da sem prišel nocoj jaz kontrolirat električni hrupilnik. Tudi mr. Hegan je bil pravkar zgoraj.«

»Kako veste...?«

»Iz kontrolne knjige,« mu je razložil Jack. »Vsaka kontrola se avtomatično zabeleži.«

Tedaj je pridrčal mimo rumen avtomobil. Imel je številko 1177 in je bil prazen. Jack je pomignil šoferju in avto se je ustavil.

Z veliko uslužnostjo je odprl stražnik avtova vratca, prijel torbico, da je mogel blagajnik udobno na voz, ter mu jo z globokim poklonom izročil.

»Lahko noč, mr. Bell!« je še dejal stražnik in salutiral.

Jack je odzdravil in vprašal šoferja, ki ni motorja niti ustavil:

»Imate dovolj bencina?«

»Če treba, za ves dan dovolj,« je odgovoril šofer. »Kam naj peljem?«

»St. Louis Bridge!« je komandiral Jack glasno, da bi ga razločno razumel tudi stražnik, ki je stal na pločniku.

In avtomobil je zdrčal...

Stražnik je gledal za njim in zadnje, kar je še videl, je bila močno razsvetljena številka 1177.

»1177!« je mrmral stražnik zamišljen ter krenil po pločniku dalje. »Lehko si je zapomniti tako številko ... 1177 ... 1177 ...«

In zadovoljen sam s seboj je kolovratil počasi po ulici...

VII. Avto 1177.

Naslednjega jutra je vstopil Oliver Hegan točno ob devetih iz svoje privatne pisarne v veliko dvorano in je vprašal po Jacku.

Blagajnikovo mesto je bilo prazno!

»Ključ tiči v ključavnici!« je vzkliknil Hegan ter nagubal čelo. »Blagajna je odprta! In mistra Bella ni tukaj?«

Drugega blagajnika popadel strah.

Oliver Hegan je planil z enim samim skokom k blagajni, odprl obojna vrata glavnega oddelka in prebledel. Vsi predali so bili odprti, in srednji je bil prazen.

»Okraden sem!« je dejal potem Hegan mirno, toda iz njegovega glasu je donela nezmerna notranja razburjenost. »Gospodje, nocojšnjo noč so me okradli za dva milijona dolarjev!«

»Pobegnil je!« Kačor nehote je bleknil prokurist, starejši gospod, ki je nadziral korespondenco.

»Kaj se drznete trditi!« je kriknil Hegan ves rdeč od jeze. »Mr. Bell je poštnjak od nog do glave. Vam vsem naj bi bil vzor!«

V tem hipu pa je zazvonil telefon kakor da je obseden. Na drugem koncu je gospa Bellova obupano vila roke. Moža ni bilo vso noč domov. Z jokajočim glasom je vprašala, ali je že v pisarni.

»Obžalujem,« je odgovoril prokurist. »Tukaj ga še ni.«

»Mistra Bella nocojšnjo noč ni bilo domov,« je javil prokurist potem z največjim zadoščenjem svojemu šefu.

Gospod Hegan se je zgrudil na stol in si mehanično otiral čelo. Videti je bilo, da je s svojo močjo pri kraju.

»Policijo sem!« je javkal. »Dva komisarja naj prideta, da spišeta protokol! Pokličite takoj Bobby Dodda! Plačam mu vsak honorar, samo, da izsledj tatu.«

Phot. Wienfilm-Ufa (5)

Scherl-Ma

Hilde Krahl

Potem je zaprl oči. Uslužbenci, ki so stali v posameznih skupinah in so šepetali med seboj, so ga globoko obžalovali. Prokurist je telefoniral policiji.

Tedaj je pridrvel stražnik zapiralne družbe, ki ga je prokurist tudi obvestil. Drugi blagajnik mu je povedal, kaj se je zgodilo ponoči. Stražnik se je opotekel.

»Mister Bell!« je vzkliknil. »O polnoči je bil tukaj. Celo torbo sem mu nesel. Vstopil je v rumen avtomobil št. 1177!«

Sedaj se je Oliver Hegan tako glasno zasmel, da so se vsi prestrašili.

»Zmešalo se mu bo!« si je mislil prokurist. »Siromak! Bell mu je bil zet! In ta nehvaležnež ga je okradel!«

Ampak Heganu se ni zmešalo. Počasi je pojenjal njegov gromki smeh, toda videti je bil še vedno skrajno obupan.

»Počakajte tukaj policije!« je ukazal stražniku; potem se je obrnil k prokuristu. »Peljite se k gospodu Patonu in povejte mu, kaj se nam je pripetilo. Kakor hitro bo sestavljen zapisnik, pridem sam tjakaj.«

Prokurist je odhitel. Hegan je globoko zamišljen sedel na svojem stolu; samo včasih je zmajal s svojo sivo glavo.

»Kakor sina sem ga ljubil,« je zajčkal potem tiho, »zaupal sem mu, kakor samemu sebi, svojo ljubo Polly sem mu dal za ženo, pa mi je to napravil!«

Deset minut pozneje sta vstopila dva policijska komisarja, da sestavita protokol.

In potem je prisopihal Bobby Dodd, veliki Bobby, kakor so ga v Chicagu povsod imenovali. Bil je pretkan, eleganten gospod. Svoj gladko obriti obraz je znal obvladovati, le oči so mu bile ostre in prežeče.

ARIZONA WILDCAT

Komisarja sta pozdravila svojega znamenitega tovariša z največjim spoštovanjem.

Pregledal je jako površno protokol, zrl malo dalje časa v knjige, ne da bi opazil ponarejene številke Jackove in je končno zaman iskal po pivnikih odtiske njegovih prstov. Na blagajnico se je jedva ozrl.

»Mr. Hegan, poklicali ste me.« je rekel potem kratko in uslužno. »Pred nekaj dnevi sem prekinil svoje razmerje z oblastjo. To se pravi, če se lotim zadeve jaz, se oblast zadovolji s tem, da me samo podpira. Glede plačila se domeniva, ko izročim tatu.«

»Manj mi je za tatu, kakor za denar,« je pripomnil Hegan klavrno.

»Denarja menda ni izmaknil zato, da bi ga vrgel v Missisipi!« je smehljaje menil Doddy. »Oddam vam seveda tatu in denar.«

»In vi ga dobite?« je vprašal Hegan težko sopeč.

»Well, to upam gotovo!« je dejal Dodd preprosto. »Razun če bi bil ušel na Mars. Ali ima ta Jack Bell sorodnike?«

»Mlado ženo!« je prehitel drugi blagajnik svojega šefa. »Nečakinjo gospoda Hegana. Gospod šef je torej njegov tast. Pravkar je vprašala mlada gospa telefonično po svojem možu. Vso noč ga ni bilo doma in še zdaj ga ni.«

»Tako, tako, izvrstno!« je mrmral Dodd in si slekel rokavice. »Prosim, dajte mi njegov naslov... Kolika nehvaležnost,« se je obrnil mimogrede na Hegana: »torej vaš lastni zet vas je okradel.«

Zapisal si je Jackovo stanovanje in potem natančno izprašal stražnika, kaj se je dogodilo ponoči.

Nato je zahteval šestilo, stopil k steni, na kateri je visel zemljevid Zedinjenih držav severoameriških. Izmeril je gotovo število kilometrov na vse strani ter potegnil potem na karti krog, čegar središče je bilo mesto Chicago.

»Do tega kroga je prispel rumeni avtomobil št. 1177, ko se je začelo daniti,« je podučil policijska uradnika. »Brzjavite nemudoma na vse postaje, ki leže tikoma ob obodu tega kroga! Defraudant je dejal, da se pelje preko St. Louis Bridge, to je seveda samo zvijača, da bi nas spravil na napačno sled, kakor da je potoval v New York.«

Policijska uradnika sta si urno zapisala imena vseh dotičnih mest, Bobby Dodd pa je sestavil medtem notico, ki jo je izročil policajem.

»Razmnožite in pošljite takoj v vse časnike!« je ukazal kratko. »Kakor hitro se kdo oglasi in zveste kaj, mi sporočite na tale naslov.« — In pokazal jima je list, kjer je bilo napisano Pollyno ime in stanovanje, ki sta si ga tudi zabeležila.

»Zdaj se odpeljem k njegovi soprogi,« je dejal Heganu. »Ali greste z menoj?«

»Jaz moram najprej k Dicku Pattonu,« je odgovoril Hegan, »potem pridem za vami.«

»Well, torj vas ondi počakam.«

Phot. Ufa (3)

Scherl-Ma

MAGDA SCHNEIDER v Ufa-filmu »Dekle v predsobi«

»Ravnajte kolikor možno obzirno, mister,« je prosil Hegan, trepetal z vekami z vso silo in si resnično iztisnil dve solzi. Počasi si ju je otiral z robcem. »Sirota je nepopisno ljubila tega lopova, in jaz sem mu zaupal, kakor bi bil moj sin. Neza-slišano! Taka nehvaležnost nama zlomi srce!«

Sočutno je Bobby Dodd stisnil bankirju roko: »Zanesite se name — ravnal bom kot gentleman!«

In odfrčal je s svojim avtomobilom skozi Chicago, mimo Lincolnovega parka, tik ob Michiganskem jezeru k vili sredi prekrasnega parka, kjer je čakala in trepetala plavalasa Polly...

Medtem pa je stopil Hegan že v privatni kontor Dicka Pattona.

»Hegan, Hegan!« je zahropel debeli bombažni kralj ter hitel na svojih stebra-
stih nogah kakor okoren slon prijatelju nasproti. »To je preneumna istorija! Kaj
storiva sedaj?«

»Jaz napovem bankrot!« je odgovoril Hegan kakor ves ubit.

Tedaj ga je zgrabil Dick Patton za najvišji gumb na telovniku in kričal rdeč
kakor piruh ter grgrajoč kakor astmatik, ki se duši: »Ali ste blazni? Zaradi dveh
milijonov? Vi ste vredni še vedno vsaj petnajst... ne?«

»Dvajset!« je odgovoril Hegan. »Toda v tem hipu tvrdki Dick Patton ne morem
plačati niti dveh!«

»Well... sediva!« je zavzdihnil Patton. »Pomeniva se. Danes je vaš plačilni
dan... res. Potrebujem vaša dva milijona... res. Toda zato bankrota vendarle ne
napoveste. Plačate, kadar lopova dobite. Toda stavim vam pogoj, da najamete
Bobbha Dodda.«

»To sem že storil. A če ga ne dobi?«

»Da bi ga — bodiva brez skrbi! Bobby Dodd ujame vsakogar in...«

»Toda v slučaju, da Jacka Bella ne ujame —?«

»Izključeno! — No, počakajva... plačate pač, kadar boste mogli...«

»Plačati ne bom mogel tako kmalu,« je ječal Hegan. »Preveč sem se zaril v
bakrene papirje... Ali hočete bakrene papirje?«

»Hvala... niti zastoj jih ne maram!«

»Ali papirji se gotovo zopet dvignejo, — morajo se dvigniti, sicer pojde vsa
industrija k vragu!«

»Pa naj gre! Ampak bakrenih papirjev ne sprejemem!«

»Potem vendarle napovem konkurz!«

»Nič ne napoveste!« je kričal Dick Patton. »Kaj hočete, da res izgubim svoja
dva milijona? To niso mačkine solze! — Ne, ne, počakam... potrpi... pomagam
vam... zopet morate priti kvišku in potem... potem...«

Ves se je zasopel debeli bombažni kralj in pot mu je lil za ovratnik ter mu
kapljal z nosu na ogromni trebuh. Končno pa sta se pogodila.

»Dobro sem ga odrinil!« se je smehljal Hegan, ko se je vozil k Polly.

LORETTA YOUNG

»Dobro sem ga privezal!« se je smehljajl Dičk Patton v svojem naslanjaču ter pušil debelo britaniko...

Ko je prifrčal avtomobil z Bobbom Doddom pred vilo sredi zelenja in cvetja, je stala na balkonu mlada žena. Takoj je videl Bobby Dodd, da je krasotica in ko je videl še njene solze, njen obup, je bil tudi takoj prepričan, da ni soproga sokrivka in da nima niti pojma, kaj se je ponoči zgodilo. In ker je Bobby Dodd res gentleman, je začel res z največjo obzirnostjo:

»Mrs. Bell! Moj čas je zelo dragocen. Zato moram govoriti brez okolišev. Mr. Bell je osumljen, da je nocoj tvrdko Oliver Hegan v Chicagu okradel za dva milijona dolarjev ter ž njima pobegnil.«

Kakor od strele zadeta je strmela Polly v detektiva in zakričala:

»Ne, ne, nikdar, nikdar! — Kaj govorite?! Moj soprog ni tat! To je nemogoče!«

»Well!« je pritrdil Dodd sočutno. »Tudi jaz sem vaših misli. Vaš soprog ni tat... vsaj zaveden ne. Če je milijona ukradel, je storil to le v duševni zmedenosti... v hipni blaznosti. V zadnjem času je bil zelo nervozen... večkrat nejevoljen... oporen. Tako vsaj so mi pripovedovali v banki. Ali mi morete pritrditi?«

»Da, res, nervozen je bil... toliko dela in skrbi je imel z banko...« je pritrdila Polly, a solze so ji neprestano lile iz velikih modrih oči. »Toda z mano je bil vedno ljubezniv... nepopisno dober... o, moj Jack ni tat!«

Dodd je prikimal in se naslajal nad lepoto mlade gospe.

»Mr. Hegan mi je naročil, da imam vašega gospoda sproga ujeti in denar rešiti.«

»Strašno!« je zaječala in se zgrudila na blazine na divanu.

»Ne, nič ni strašnega pri tem!« je tolažil Dodd ter se sklonil nad jokajočo ženo. »Ne mislite, da ga dam zapreti in kaznovati! Samo domov ga vam privedem in oddam denar zopet Heganovi blagajni... Milostiva, veste, kaj vam predlagam? Pomagajte mi, da ga zdobera pregovoriva, naj denar vrne! Ko se to zgodi, ga pošljeva za par tednov v kak sanatorij, kjer naj si pozdravi svoje živce. Potem se lahko zopet vrne k vam.«

Polly je le še ihtela in sedla. Doddovo prijazno, skoraj ljubeznivo nežno prigovarjanje jo je zelo pomirilo.

Začela je upati. Ali more biti drugače, nego misli ta mož? Jack Bell je pobegnil z denarjem prav gotovo v hipni zmedenosti.

Večkrat se je doma togotil na strička, da špekulira brez premisleka, da kupuje kakor brez glave bakrene papirje, da bi bilo najpametneje, če bi se mr. Hegan končno tudi oženil ter se odvadil igranja v klubu: samo za napredovanje, uspeh in dobiček stričkove firme se je trudil Jack, — in zdaj da bi firmo okradel ter jo uničil?! To je izključeno. In da bi pobegnil — izginil ter pustil njo, svojo ljubljeno ženo? Vsak dan ji je ponavljajl med poljubi in objemi, da je nepopisno srečen, da jo ljubi bolj kot samega sebe... Pa da bi bil lagal, hinavil, mislil na beg in tatvino? Koliko je prestal v svojem življenju, koliko stradal in prenesel ponižanj, a kradel ni nikoli! In zdaj, ko je živel srečneje, udobneje kot marsikak evropski milijonar, zdaj naj bi kradel in bežal kot tat? To je nemogoče! Zares, samo zmešalo se mu je, — in treba ga je rešiti.

»Kje pa je?« je vprašala in si pogladila zlate kodre s čela. »Peljite me k njemu!«

»Saj to je ravno: k njemu!« je pritrdil Dodd razveseljen, da sprejema njegov predlog. »Najti ga morava. Upam, da doženem vsaj tekom pol ure, katero smer je ubral za svoj beg, in potem jo udariva za njim. Odkritosrčno priznavam, da izvira moj predlog iz špekulacije. Predysem: vi ga dobro poznate, jaz pa čisto nič...«

»Tu je njegova slika!« je dejala in mu podala fotografijo. Zopet je ihtle padla preko divana in si zakrila oči. »O, Jack, Jack, zakaj si to storil!«

»E, ne obupavajte, milostiva!« jo je pomirjal Dodd ter natančno motril fotografijo. »Zelo inteligenten obraz! Zelo pametne oči! In te obrvi... ta usta... ta brada... presneto energičen človek mora biti. Brado si bo dal seveda obriti in menda si da tudi lase do golega ostriči. Kako naj ga potem spoznam? Vi, milostiva, pa ga menda spoznate tudi brez brade, brk in las?«

»Med tisoči ga spoznam takoj!« je izjavila in se dvignila.

Čulo se je trkanje, in vstopil je policijski uradnik v uniformi. Polly se je prestrašila iznova.

»Rumen avto 1177 je bil pred dvema urama v Springfieldu, pred eno uro v St. Louisu,« je javil.

»In kam se pelje?« je vprašal Dodd hlastno.

»Prav zdajle se vozi v Louisville.«

»Torej je vendarle na poti v Newyork!« se je čudil Dodd. »Opraviti imamo z najvnmim začetnikom ali pa s popolnim blaznikom.«

(Dalje prih.)

ALI VERJAMETE V POSMRTHNO ŽIVLJENJE?

Na to vprašanje, ki ga je neka ugledna francoska revija zastavila mnogim velikim možem, so prispeili med drugim naslednji odgovori:

Henri Barbusse: Niti naša pamet s svojimi miselnimi sklepi, niti znanost s svojim gradivom dejstev nam ne dajeta najmanjšega dokaza za možnost življenja po naši telesni smrti. Znano mi je, da tisti, ki verjamejo v posmrtno življenje, ne verjamejo v logične sklepe pameti in se sklicujejo v druge spoznavalne možnosti. Morali bi mi najprvo dokazati, da so skepi pameti absurdni in da ne drže. Šele potem, ko bi mi dali ta dokaz, bi lahko diskutirali o tem problemu.

Chander Bose (znameniti indski rastlinski fiziolog): Živa narava daje mislečemu človeku in raziskovalcu toliko ugank, da je naše življenje vse prekratko, da bi se se moglo približati še ogromnejšemu problemu onostranosti. Vsekako ne najdem v naravi nobenega argumenta, ki bi govoril zoper možnost posmrtnega življenja.

Claude Farrere: Konfucij je dejal: Ko spoznam, kaj je življenje, bom skušal dognati, kaj je smrt. — Priključujem se popolnoma stališču kitajskega modrijana.

Keith (biolog): Posmrtno življenje smatram za nedokazljivo, toda verjetno domnevo.

Marconi: Tudi tisti, ki trde, da ne verjamejo v onostranost, upajo na tihem, da se motijo. Na vsak način je v domnevi posmrtnega življenja pomemben pomirjevalni pripomoček, ki nam pomaga izpolnjevati našo življenjsko nalogo.

Charles Nordmann (astronom): Ne vemo, kaj je življenje — kako naj si torej ustvarimo zadovoljivo sodbo o življenju po smrti?

Charles Richet: Odgovor »da« je prav tako neumesten kakor odločen »ne«. Fiziolog v meni se upira domnevi zavestnovega posmrtnega življenja in se vprašuje, kakšno naj bo to življenje brez možganov. Toda drugi dvomi otrešajo ta dvom. Kako naj si razložimo brez takšne domneve neštnevilne nadčutne pojave? Dvoični odgovor, kakor ga tu dajem, ne more seveda nikogar zadovoljiti. A če dopuščam obe možnosti, mi ostane zavest, da sem se mogel le na pol zmotiti.

Louuis de Robert: Življenja po smrti ne more biti: zavestnega individualnega življenja vsekako ne. V naravi je posamezen človek ničla. Če bi bil samo nekaj več nego ničla, bi moralo božanstvo, ki vlada v vesoljnosti, v letih 1914.—1918. preprečiti pokolj 8 milijonov ljudi.

Paul Souday: (esejist in kritik): Dajte mi dokaz zanj in jaz bom vanj verjel.

Meisel - Tobis

Charlotte Thiele

nastopa prvič v filmu in že v važni vlogi filmske revije družbe Tobis »Plešemo okrog sveta«. (Režiser Karl Anton)

SUROVOST

»Zdravniški svetovalc« pri nekem časopisu je dobil pismo tele vsebine: Ali mi lahko poveste, zakaj dekleta vedno zapro oči, če jih kak moški poljubi?

»Če nam pošljete svojo fotografijo, Vam bomo na njeni podlagi lahko odgovorili.« se je glasil odgovor.

*

V radiu je predavanje o Afriki. Pa pove predavatelj, da divja plemena v Afriki ne plačujejo nobenih davčin.

Janezek: »Očka, zakaj so pa potem divja?«

*

Gospa Mica je zelo zadovoljna s svojo kuharico. Zadnjič jo je vzela s seboj na koncert. Ko so tri pevke odpele svoj tercet, vpraša gospa Mica: »No, Roza, ali vam je dopadlo?« »Seveda,« pravi Roza, »še dosti krajše je, če vse tri pojejo ena čez drugo naenkrat, kot če bi pele vsaka zase.«

V SUŽENJSTVU URE

ali: kako gleda divjak na civilizirano
človeško družbo

Civilizirani človek je suženj ure. Če mu ura reče, naj je — tedaj je. Če mu reče, naj gre spat, odide spat. Če mu reče, naj hiti, tedaj hiti, kakor hitro le more. Ura je tiran.

Ta novi nazor o civilizaciji izvira od nekega otočana iz Fidžijskih otokov, ki je bil dolga leta služabnik nekega misijonarja v divjini na Novi Gvineji.

Skupno s svojim gospodarjem je bil obiskal Melbourne, eno izmed glavnih mest avstralskih držav oziroma dominijonov in je prišel pri tem prvič v stik s civilizacijo. Po njegovem mnenju ima civilizacija tudi svoje senčne strani.

Videl je letala, parnike, viadukte, mostove, preko katerih so dirjali vlaki, videl je avtomobile — pred vsem pa je videl ure. Povsod same ure! »Debeli fantje ur in mali otroci z urami!« tako jih je označeval.

»Na naših otokih jedo ljudje, kadar so lačni. V Melbourneu pa jedo, ko jim zapove ura.«

»Kaj se pa zgodi, če niso lačni?« se je nadalje vprašal. »Če čakajo, dokler ne bodo lačni, jim pa dá ura najbrž druga povelja.«

In kar se ljudi tiče, je opazoval otočan — jih je preveč na kupu in hodijo prehitro. »Zakaj se vsem tako mudi? Po mojem mišljenju je to vse samo — zaradi ure. Ljudje se bojijo ur. Če bi tako ne hiteli, bi najbrž razsrdili ure. Nihče ne želi in si tudi nihče ne upa, da bi se zameril uri. Tako so ure vladarji ljudi.«

Pr. Cv. K.

»Pomislil, ljubi sin, da ti nihče ne more vzeti tega kar znaš!« »To že, ljubi oče, ampak ravno tako mi ne more nihče vzeti tistega, kar ne znam.«

*

Na cesti stojita dva frkolina. »Moja mati,« se hvali prvi, »je tako strašno natančna, da si zapiše vsak dinar, ko ga izda.« »Moji pa tega ni treba, namesto nje to naredo trgovci.«

IZ UREDNIŠTVA

ODGOVORI NA VPRAŠANJA

F. J. L. Vprašujete nas, zakaj ne objavljamo informacij o francoskih in angleških filmih. To je zadeva, na katero nam ni lahko odgovoriti. Filmska zastopstva družb iz omenjenih držav nam ne dajo na razpolago nujno potrebnega gradiva, čeprav smo napeli vse sile, da ga dobimo. Kakor se zdi, zagrebška in beogradska zastopstva nimajo interesa na razvoju slo-

venskega filmskega tiska. V kratkem pa bo drugače, ker smo našli stik neposredno s centralami v Parizu in Londonu. Naša poročila o filmih bodo vsekakor obsegala le filme, ki prihajajo za predvajanje pri nas v poštev. Kadar utegnete se oglasite v uredništvu in zaupali Vam bomo še nekaj zanimivih podrobnosti.

G. J., K. Poslani fotografiji predstavljata Marlene Dietrich in Garry Cooperja v enem starejših filmov. Kakor vidite, nas niste mogli spraviti v zadrego!

F. T., Ö. Naslovov vpraševalcev načelno ne sporočamo nikomur.

B. V., L. Programi so poslovna zadeva vsakega posameznega kina. Večja podjetja si preskrbe boljše, a manjša slabše filme. Najboljših kvalitetenih filmov pa pri nas kaj malo vidimo. Nemška filmska produkcija je do nedavno zavzemala prvo mesto, zdaj se polagoma uveljavljata tudi francoski in angleški film.

D. T., K. Omenjeni časopis poznamo in bomo članek porabili, ko se razmere nekoliko spremenijo.

A. S., L. Naša revija ne prejema subvencij. Filmska zastopstva odnosno centrale nam dajejo na razpolago le slikovni material. Sodelavci uredništva in uprave nimajo pri stvari nobenega zasluzka, temveč le ogromno nevaležnega dela. Vendar je izšla številka, ki jo imate v rokah že v 2000 izvodih...

F. L., J. Vsaka filmska družba izdela letno po več filmov. Paramount, Fox in Metro Goldwyn Mayer so glavna ameriška podjetja. V Evropi ima prvenstvo vsekakor Ufa, njena letna produkcija utegne doseči tudi do 100 velikih zvočnih filmov z najrazličnejšega področja.

R. T., L. Radi bi prišli k filmu in menite, da ste nadarjeni. Svetovati Vam ne moremo, to je dolga in težavna pot. Možnosti za uresničenje Vaših želj je kaj malo. Življenjepisi filmskih zvezd se lepo čitajo, a so včasih le lepo prirejeno čtivo za lahkoverneže.

G. J., L. Hansi Knoteck, Berlin W 15, Bleibtreustrasse 32.

R. K., U. Kozmetičnih navodil Vam žal ne moremo dati. Obrnite se na kako posvetovalnico v kakem dnevniku.

F. U., K. Imate prav! Podobno snov, kakor je naš roman, je obsegal za časa nemega filma »Peter Voss, tat milijonov«. Ta ogromni trak v 10 delih je predvajal v Ljubljani nekdanji kino »Tivoli« menda 1. 1922. Film je bil takrat velika senzacija in so bile vse predstave razprodane.

D. S., M. Balzacov »Oče Goriot« še ni filman. Čudno je, da se ga podjetni režiserji, ki so zmrcvarili že nešteto velikih literarnih del še nišo lotili. Pred Balzacom in njegovem subtilno umetnostjo imajo vendarle malo spoštovanja.

NAGRADNA KRIŽANKA

1		2	3		4	5		6
		7			8			
9	10		11					12
13		14						15
16			17			18		
19			20	21	22			23
	24							
25			26					27
28								
29		30						31
32			33					34
35			36					37
			38					39
40								
41								

Vodoravno: 1. filmska igralka slovanskega rodu, igra v nemških filmih, 7. osebni zaimek, 8. dva soglasnika, k sta si v abecedi zelo blizu, 9. samoglasnik in soglasnik, fonetično tudi nemški zaimek, 11. krstno ime igralka Tamirova, ki nastopa v Paramountovih filmih, 12. medmet v primorskem narečju, 13. gib vode, 15. nemarljiv, 16. pripadnik izumrlega južnoameriškega naroda z visoko omiko, ki so jo uničili španski menihi, 18. krstno ime igralko Alpar, katero so radi domnevnega židovskega pokolenja odstranili iz nemškega filma, 19. igralna karta, 20. reka v Jugoslaviji, tudi vrsta cigaret, ki jih kadilci šegavo imenujejo »mrtvaški žebli«, 23. kratici imena slov. slikarja, ki je prejel nagrado za osnutek-slike v novi skupščini, 24. glasbeni izraz za »zmernost«, 25. predlog, 26. božanstvo azijskega verstva, 27. kratica za naslov, 29. žuželka, 31. kača, tudi del ženske obleke, 32. drug izraz za blišč, 34. nemški izraz za polje, 35. dva soglasnika, 36. orožje moža, 37. kratici imena slov. futurističnega pesnika, ki je spesnil zbirko »Človek z bombami«, 38. dva soglasnika, 39. dalmatinska vprašalnica, 41. odlična ameriška igralka, ki smo jo videli v »Juare«.

Navpično: 1. krstno ime ameriške igralko (spominja na nek sadež ali drevo), 2. prvi del ameriške fraze, ki pomeni iti ali dalje; (v zvezi s 7. vodoravno, je fonetično obsežena vsa), 3. žensko krstno ime, 4. gora pri Ormožu, sicer zelo pogost naziv za kopaste vrhove, 5. stožer, del voza, 6. tuj naziv za rajsko jabolko, 10. zelo znani dunajski komik — filmski igravec, 12. tuj izraz za prestolno mesto, 14. dva soglasnika, ki si v abecedi sledita v obratnem redu, 15. starejša vprašalnica, 17. Verdjeva opera, 18. sočivje, 21. privednik moškega spola, označuje neko barvo, 22. naplačilo, 25. izraz ljubezni ali spoštovanja, vse po načinu uporabe, 28. firma, naslovnica, 30. igralna karta, 31. soglasnik, kakor ga izgovarjamo, 33. pripadnik krščanske verske ločine v Abesiniji, 34. kraj v južnem delu države, s spremenjeno prvo črko tudi slov. reka, 38. dva enaka soglasnika, 40. samoglasnik in soglasnik.

Zdaj smo ustregli reševalcem, ki so si želeli križank z bolj filmskimi gesli. Sporočili smo njihovo željo našemu križankarju, ki je sprva le zmajeval z glavo, potem pa je le obljubil, da bo poskusil.

Kupon

za križanko 9.-10. št. revije »Filma«

Stvar ni tako preprosta, nam je pripovedoval. Med vsemi tisoči igralci kar jih nastopa v filmih, poznajo ljudje le nekaj desetini imen in še te komaj strokovnjaki. Povprečni kinoljubitelji vedo za imena Zarah Leander, Bette Davis, Emil Jannings... Mlade gospodične še Villy Fritsch in nekaj drugih, pa smo na koncu. Vsa ta imena imajo premalo ali preveč črk, najbolj nesrečna pa so ona z: x, y, tseh, ki jim je zelo težavno najti zvezo.

Današnja križanka je za poskušnjo in reševalci naj nam sporoče, kako so z njo zadovoljni. Rešili jo bodo zlahka in mi jim bomo razdelili sledeče

Nagrade

Če bo zadostno število pravih rešitev, bomo izžrebali 10 nagrajencev, katere bomo obdarili s slikami filmskih igralcev in igralk, povrh pa prejme vsak še po eno vstopnico za poljuben kino v Ljubljani, katero bo mogel izrabiti v prvi polovici meseca maja. Zdaj pa na delo! Reševalci imajo čas do 20. aprila, ta dan bomo pregledali rešitve in jih žrebali. Imena nagrajencev objavimo v 11. številki revije, ki izide dne 1. maja.

REŠITEV NAGRADNE KRIŽANKE v 8. številki

Vodoravno: kapitalist, at, en, la, Atos, I. M. (Ivan Matičič), ino, izb, salo, moda, at, Laba, ak, oratorij, zl, fara, A. P. (Anton Podbevšek), bič, ilo, Ejub, osel, Ra, Obir, C. I. (Cankar Ivan), el, en, Maria Ilona.

Navpično: kulisa, pa, Ita, les, in, tombak, Anatolija, izdajalec, ol, io, Olaf, Mara, ata, bor, zberem, polica, ču, is, boli, orel, er, no.

Veliko zanimanje, ki so ga pokazali naši prijatelji križankarji, nas je skoro spravilo v zadrego, razen kakih 20 so bile vse rešitve pravilne in že smo ugibali kako bi povečali število nagrad, da bi vsaj desetini vseh ustregli. Drugič poskusimo!

Nagrade prejmejo:

Valentina Križnik, Just Kobler, Stane Bertonec, Binca Fras, Ivan Kambič, Milica Rogelj, Anka Knific, Francka Mlinar, Jožica Uršič, Angela Vode. Izmed teh so bili izžrebani gl. razpisa še trije, ki bodo po pol leta brezplačno prejeli revijo. To so: Binca Fras, Milica Rogelj in Angela Vode.

Dodatno nagrado, ki smo jo namenili reševalcu, ki je doslej rešil vse križanke, a še ni bil nagrajen. Žreb je izbral Ivko Marinič iz Maribora. Prejemala bo vse

Kupon

za odgovor v reviji »Film«.

Foto: Terra

Paula Wesely kot Marija Ilona v istoimenskem filmu

leto revijo brezplačno. Nagrade smo že razposlali. Zanimivo je, da nihče od nagrajencev ni iz Ljubljane, temveč so raztreseni po vsej Sloveniji in še čez njene meje. (Navedbo naslovov opuščamo na že ponovno izrečeno željo nekaterih reševalcev, ker se jih je z različni strani nadlegovalo z nezaželenimi pošiljkami.)

Rešitev uganke

Maria Ilona.

Rešitev uganke

Najdaljši slovenski priimek — 12 črk — je Pustoslemšek.

*

Na razstavi

»Kaj pa je dosegel slikar s to čudno sliko?«

»Tožbo modela radi povzročitve škode.«

ALKOHOL, ŽELODČNI KAMNI IN POAPNENJE ŽIL

Nihče ne dvomi o tem, da čezmerno uživanje alkohola človeškemu organizmu škoduje. Po najnovejših raziskovanjih ameriškega učenjaka Learyja se pa zdi zelo verjetno, da zmerno uživanje alkohola zdravju lahko koristi. Leary se je opiral na dejstvo, da se najde pri alkoholikih mnogo manj želodčnih kamnov kot pri popolnih abstinentih in da se pri alkoholikih nikakor ne pojavlja poapnenje žil prej kakor pri abstinentih. Nasprotno se je dognalo, da je ožilje pri ljudeh, ki uživajo alkohol vedno le zmerno, v razmerju s starostjo izredno dobro ohranjeno. Ta pojav razlaga Leary tako, da alkohol razkrajja holesterol, organsko spojino, ki je velikega pomena pri tvorbi želodčnih kamnov in pri poapnenju žil ali arteriosklerozi.

Revija »Film« izhaja 1. in 15. dne v mesecu. Letna naročnina Din 40.—, polletna Din 20.— in se plačuje vnaprej. — Rokopisov uredništvo ne vrača; oglasi po ceniku. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Vegova ulica 6; čekovni račun št. 15.703; telefon št. 27-55. — Izdajatelj in odgovorni urednik Vladimir Kolman, Ljubljana, Vodmatška ulica 19. — Tiska tiskarna »Slovenija, d. z. o. z.«, (predstavnik Albert Kolman).